

ΣΑΝΤΥ ΒΙΟΛΙΤΖΗ

“Ποιοί την πρόδωσαν;
Ποιοί σιάθηκαν δίπλα της;
Θα ανθίσει ξανά
το χαμόγελο στα χείλη της;”

Ποτέ
δεν είναι αργά
για εντυχία

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Ποτέ δεν είναι αργά για ευτυχία
Συγγραφέας: Σάντυ Βιολιτζή
Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Ροδοπούλου
Σελιδοποίηση-Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Σάντυ Βιολιτζή
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
email: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-72-6

ΣΑΝΤΥ ΒΙΟΛΙΤΖΗ

**ΠΟΤΕ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ
ΓΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ**



*Στον πατέρα μου, Ιωάννη,
και στη μητέρα μου, Αναστασία,
αυτούς που μου έμαθαν
τις μεγάλες αξίες της ζωής:
την Αγάπη, την Αλήθεια, την Αξιοπρέπεια*



H Ζιζέλ δεν ήταν θηλυκό που περνούσε απαρατήρητο. Ίσα-ίσα. Άναβε φωτιές. Και τί φωτιές! Με γλώσσες πύρινες, που θέριευαν και υψώνονταν ψηλά, πολύ ψηλά, σχηματίζοντας εικόνες φλογερές, παράξενες, που σ' έστελναν κατευθείαν στην Κόλαση. Εκεί όπου έβραζαν καζάνια με καυτό, σαν τη λάβα, νερό και δεν άντεχε κανείς ούτε δευτερόλεπτο.

Λικνίζονταν οι βαθυκόκκινες μπούκλες, κι εκείνος ανέβαινε παράλληλα με τη φλόγα, σαν να υπήρχε μια ανεμόσκαλα μπροστά του, που τον

καλούσε να σκαρφαλώσει ένα-ένα τα σκαλιά. Άγνωστο πού θα τον οδηγούσε, μα ποιός σκεφτόταν εκείνη τη στιγμή τέτοια πράγματα; Η παρόρμηση είχε γίνει χείμαρρος ορμητικός μες στο μυαλό του και τον παρέσυρε. Δεν είχε δύναμη ν' αντισταθεί, ή μήπως είχε και την αγνοούσε;

Απρόθυμα προέβαλε μια μικρή αντίσταση, τόσο δα μικρούλα, έτσι για την τιμή των όπλων, ή μάλλον για την τιμή της «τιμής», όχι της δικής του, αλλά της οικογένειάς του. Αν μάθαιναν η γυναίκα του και τα παιδιά του τις τρελές του σκέψεις... Μπα, κανείς δεν επρόκειτο να μάθει, δεν θα τό'βγαζε και παράρτημα. Κρυφά-κρυφά και μουλωχτά, κι ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Μια Ζιζέλ δεν βρισκόταν κάθε ημέρα στον δρόμο του, να τον προσκαλεί να αμαρτήσσει μαζί της. Τί είπε, «κάθε ημέρα»; Ούτε μία στις τόσες. Στις ανδροπαρέες, όλο και κάτι έλεγαν με κομπασμό μερικοί φίλοι και συνάδελφοι. Τώρα το καταλάβαινε, που τού 'τυχε κι αυτουνού και έτρεμε μην το μάθει η οικογένειά του.

Σαν τρελός ήθελε να κυλιστεί στην αμαρτία, να πέσει στα καζάνια της Κολάσεως, κι ας είχαν καυτό, σαν τη λάβα, νερό. Τίποτε δεν τον ένοιαζε. Μόνο να βρεθεί με τη Ζιζέλ, και γαία πυρί μειχθήτω.

Τα παιχνιδίσματα που λάμβαναν χώρα στο οπτικό του πεδίο παρέλυαν τα μέλη του και το

μυαλό του. Άνθρωπος με σάρκα και οστά ήταν, με αδυναμίες, με όνειρα, με «θέλω».

Στον διάολο η ηθική, η υποκρισία και η δειλία, μάλωνε τον εαυτό του που είχε πέσει στην παγίδα του καλού οικογενειάρχη. Τί πάει να πει καλός οικογενειάρχης; αναρωτήθηκε, καθώς καιγόταν ολόκληρος από τις φλόγες που χόρευαν μπροστά του. Τον καλούσαν κολασμένα σε μια απόδραση από τη ρουτίνα, από την ατσαλάκωτη ζωή του. Τού 'βγαζαν κοροϊδευτικά τη γλώσσα, με θράσος. Ούτε για μία στιγμή δεν ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα. Κοίταζε πιο πολύ με σαστιμάρα γι' αυτό που τού 'λαχε και ξεροκατάπινε.

Η Ζιζέλ είχε εστιάσει τα μάτια της στα δικά του που σπίθιζαν. Ήταν εκστασιασμένος κι είχε παραμερίσει τους ενδοιασμούς του.

Στο κάτω-κάτω, δική μου είναι η ζωή. Γιατί πρέπει να λογοδοτήσω για κάτι που δεν θα βλάψει κανέναν; Δεν θα αγαπώ λιγότερο τα παιδιά μου, ούτε τη γυναίκα μου, απολογήθηκε στον εαυτό του, πιο πολύ για να απομακρύνει κάθε ίχνος ενοχής.

Τα καζάνια της Κολάσεως έβραζαν περιμένοντας τους πρόθυμους να δοκιμάσουν τη λάβρα τους. Εκείνος, μέχρι τότε, πίστευε πως ο Παράδεισος ήταν ψηλά στον ουρανό και η Κόλαση στα έγκατα της γης. Τώρα, όμως, άλλαξε γνώμη.

Ήταν και τα δύο πάνω ψηλά, εκεί όπου πετούσε το μυαλό του ανθρώπου, εκεί όπου μπορούσαν αυτός και η Ζιζέλ να κρυφτούν και να μην τους δει κανείς. Εκεί ήθελε να ξεμοναχιάσει το εκρηκτικό τούτο πλάσμα που του λίγωνε τα σωθικά.

Η φουσκονεριά που ξεσηκώθηκε μες στο μυαλό του τον παρέσυρε. Αφέθηκε να τον ταξιδέψει, μιας κι είχε στραγγίσει απ' όλες του τις δυνάμεις. Πίστευε ακράδαντα πως η μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο ήταν το νερό, όμως μόλις ξεχύθηκε η λάβα, έκανε απότομη στροφή το μυαλό του.

«Ζιζέλ», ψιθύρισαν τα χείλη του. «Ζιζέλ, Ζιζέλ...»

Τον συνεπήρε ο λάγνος χορός της. Το ανέβασμα της φλόγας άγγιζε τα ουράνια και η ανεμόσκαλα έτοιμη, ξεδιπλωμένη, κρεμόταν μπροστά στα μάτια του σαν από μηχανής θεός.

«Είσαι θεά», είπε σιγανά, «σε θέλω τώρα».

Οι κινήσεις έγιναν σπαρακτικές, αργές, τα μάτια έκλεισαν. Λυγμοί ψυχής ξεχύθηκαν, μα δεν στάθηκαν ικανοί να σβήσουν τη φλόγα, ούτε και η φουσκονεριά που όρμησε από το ανδρικό μυαλό. Η πύρινη λαίλαπα είχε λάβει τέτοιες διαστάσεις, που ήταν πια ανεξέλεγκτη.

Η σκάλα που ξεκινούσε από τον ουρανό κατέληγε στα πόδια του, αλλά στην αρχή δίστασε να την ανέβει. Τώρα, όμως, του φαινόταν σαν το μοναδικό μέσο για να φτάσει στον σκοπό του.

Για λίγο νόμισε πως χρειαζόταν μια ολόκληρη ζωή για να βρεθεί εκεί ψηλά με την καλή του. Κι ήταν ασυγκράτητη η ορμή του. Κάθε λεπτό μακριά από το τέρμα του ουρανού ήταν αληθινό μαρτύριο.

Αυτός ήθελε ν' αρπάξει τούτο το πλάσμα, να το κλέψει από τη γη και να βρεθούν στα σύννεφα. Να φτάσουν εκεί όπου δεν τολμούν οι δειλοί, να περάσουν όλες τις κόκκινες γραμμές, να καούν μαζί.

Οι πύρινες γλώσσες απλώνονταν σαν πέπλα, με κυματοειδείς κινήσεις, και ήταν αδύνατον ν' αφήσουν ανέπαφο κάθε θνητό.

Εκστασιασμένος παρακολουθούσε ο άνδρας και ήθελε να ορμήσει εκεί μέσα, να τον αγκαλιάσουν τα πέπλα, να τον τυλίξουν, να τον τσουρουφλίσουν. Επιθυμούσε διακαώς να ζήσει κάτι μοναδικό, κάτι δυνατό, κάτι ανυπέρβλητο.

Η ψυχή του γέμισε δέος. Συγκλονίστηκε από την επιθυμία του να βουτήξει στα καζάνια της Κολάσεως. Είχε ισχυρή θέληση για να το κάνει, τίποτε δεν τον συγκρατούσε.

«Δεν βρίσκεται κάθε ημέρα μια Ζιζέλ στον δρόμο σου», μονολόγησε. Ήταν διαπίστωση.

Θεωρούσε πως η Τύχη ήταν μια γυναίκα με στητό κορμί, αγέρωχη, που περιφερόταν ψηλά στο στερέωμα και διάλεγε τους ανθρώπους που

άξιζαν να τους στείλει την εύνοιά της. Κάτι σαν θείο δώρο.

Η εύνοια για εκείνον είχε πάρει τη μορφή της μικροσκοπικής Γαλλίδας με το θεικό κορμί. Δεν του έμενε παρά να την αρπάξει.

Ή τώρα ή ποτέ, σκέφτηκε, απόλυτα σίγουρος για τον εαυτό του και την απόφαση που λάμβανε. Δεν θα βάλω κανέναν διαχειριστή στη ζωή μου. Ποιός δεν θα ήθελε μια πρόθυμη Ζιζέλ να κυλιστεί μαζί της στην αμαρτία; Όσοι λένε ότι δεν θέλουν είναι γιατί δεν τους έχει τύχει μια τέτοια ευκαιρία.

Πήρε βαθιά ανάσα, που έφτασε μέχρι τα συκώτια του. Στο αργό του ξεφύσημα έλαβε την τελική απόφαση.

Σαν τρελός θέλω, δεν με νοιάζει το αύριο, ένα τίποτε είμαστε και παραπονιόμαστε για όσα δεν προλάβουμε να ζήσουμε. Ανθρωπάκια κακόμοιρα καταντάμε σαν κρυβόμαστε κι από τον εαυτό μας. Στον διάολο οι ηθικές αρχές και οι καθωσπρεπισμοί. Σίγουρα θα ήταν τίποτε αγέλαστοι, ανέραστοι και κακότυχοι όσοι έβαλαν ταμπέλες στην απόλαυση.

Εκείνος μόνο χαρά ήθελε να δώσει και να πάρει. Πού ήταν, λοιπόν, το κακό; Προδοσία και κουραφέξαλα! Χαρά, μόνο χαρά έβλεπε τριγύρω του. Πίστη; Μα, αυτήν τη δίνεις με τα δεδομένα της στιγμής, πού να φανταστείς τί θα γίνει σ' έναν

μήνα, σ' έναν χρόνο, στο μέλλον; Είχε πέσει κι ο ίδιος στην παγίδα της αιώνιας πίστης. Βέβαια, τότε που πρωτογνώρισε την αγαπημένη του σύζυγο πίστευε στο για πάντα μαζί. Όχι, όχι, δεν έλεγε ψέματα.

Βουνό ολάκερο η πεθυμιά του! Έτρεξε στο αεροδρόμιο χωρίς να τηλεφωνήσει, χωρίς να κάνει κράτηση. Ξέπνοος έφτασε στο γκισέ της αεροπορικής εταιρείας.

«Σας παρακαλώ», είπε ασθμαίνοντας από την αγωνία και το τρέξιμο, «σας παρακαλώ, υπάρχει πτήση για Παρίσι αυτή τη στιγμή; Είναι επείγον, πολύ επείγον, πληρώνω διπλά κάποιον που θα μου παραχωρήσει τη θέση του».

Η υπάλληλος, που χαριεντιζόταν εκείνη τη στιγμή με τον συνάδελφό της, τακτοποίησε φιλάρεσκα το φουλάρι της, χωρίς να κρύψει την ενόχλησή της που τη διέκοψε ο βιαστικός τύπος.

«Τί ακριβώς θέλετε, κύριε;»

«Να πετάξω αυτή τη στιγμή για το Παρίσι. Κινήστε γη και ουρανό, κατεβάστε κάποιον άλλον επιβάτη που δεν επείγεται να ταξιδέψει, τέλος πάντων κάντε τα αδύνατα δυνατά να μου βρείτε θέση».

Τα μάτια του έλαμπαν πυρετωδώς, οι κινήσεις του είχαν γίνει κάτι παραπάνω από νευρικές και η στάση του φανέρωνε ανυπομονησία. Είχε

μεταδώσει την αγωνία του στην υπάλληλο, που προς στιγμήν ξέχασε και το φουλάρι της και τον ομορφάντρα συνάδελφό της και βάλθηκε να φάχνει κενή θέση για Παρίσι στην οθόνη του υπολογιστή μπροστά της.

«Δυστυχώς... Δυστυχώς...» επαναλάμβανε ταραγμένη. «Σε λίγο ξεκινάει το *check-in* και δεν βλέπω καμμία θέση κενή».

Η οργή του απειλούσε την ψυχική της ηρεμία, καθώς είχε επωμιστεί για τα καλά το πρόβλημά του.

Ο κόσμος είχε αρχίσει να σχηματίζει ουρά για την επιβίβαση. Ο ανυπόμονος άνδρας βημάτιζε πέρα-δώθε, εμποδίζοντας να ξεκινήσει η διαδικασία ελέγχου των εισιτηρίων. Κάποιοι ταξιδιώτες είχαν αρχίσει να διαμαρτύρονται, όμως αυτός είχε αποφασίσει να ταξιδέψει προς την Κόλαση.

Μόνο αυτό προείχε τώρα. Άλλωστε, τί μπορούσαν να καταλάβουν τριακόσιοι άνθρωποι από την τρέλα του μυαλού του; Στο κάτω-κάτω, ας περιμεναν κάποια άλλη πτήση, αυτοί δεν βιάζονταν να πάνε πουθενά, το έδειχναν οι κινήσεις τους. Όλοι νωθροί, άνευροι, χαλαροί. Ας έπαιρνε μονάχα αυτόν το αεροπλάνο.

«Πτήση με έναν επιβάτη... Θεϊκό!» σιγομουρμούρισε και χαμογέλασε. Μαλάκωσαν τα χαρακτηριστικά του προς στιγμήν με την απaráμιλλα

ιδέα που του πέρασε από το μυαλό. Ήταν έτοιμος να την προτείνει. Τίποτε πια δεν τον κρατούσε, έπρεπε να βρεθεί το γρηγορότερο δυνατόν στην αγκαλιά της αγαπημένης του Ζιζέλ.

Φαντάστηκε τον εαυτό του πάνω στο σιδερένιο πουλί που θα τον πήγαινε κατευθείαν στην Κόλαση, πετώντας πάνω από τα σύννεφα. Το μυαλό του είχε πάρει φωτιά και τ' αυτιά του βούιζαν σαν ν' αντηχούσαν σειρήνες. Το βουητό όλο και δυνάμωνε. Το κεφάλι του κόντευε να σπάσει. Η καρδιά του χτυπούσε σαν ταμπούρλο. Του έπεσαν η ταυτότητα και η πιστωτική κάρτα από το χέρι. Έσκυψε να τα μαζέψει και μόνο τότε πρόσεξε πως γινόταν ένας χαμός γύρω του.

Ένας άνθρωπος βρισκόταν ξαπλωμένος στο δάπεδο, σε απόσταση αναπνοής. Δύο διασώστες προσπαθούσαν να του κάνουν μαλάξεις. Η αγωνία ήταν ζωγραφισμένη σε όλα τα πρόσωπα. Αμίλητοι παρακολουθούσαν οι πάντες την τραγική στιγμή.

Εκείνος κοίταζε σαν χαμένος μια το ρολόι του και μια τον άγνωστο που έμοιαζε με κέρινο ομοίωμα. Αυτοί που προσπαθούσαν να τον κρατήσουν στη ζωή κατέβαλλαν υπεράνθρωπες προσπάθειες και οι κόμποι του ιδρώτα τους έσταζαν πάνω στον αναίσθητο άνδρα, που έδειχνε να μην ανταποκρίνεται στις πρώτες βοήθειες.

Όστε οι σειρήνες που αντηχούσαν στ' αυτιά του λίγο πριν ήταν πραγματικές, αλλά εκείνος,

βυθισμένος στις σκέψεις του, νόμισε ότι ήταν αποκύημα της φαντασίας του και της αγωνίας του.

Τώρα, η έκπληξή του υπερίσχυσε της συμπόνιας που ένιωθε για τον συνάνθρωπό του. Θα μπορούσε να τύχει στον καθέναν.

Μάζεψε τα πράγματα που του είχαν πέσει από τα χέρια, κι έτσι όπως σηκώθηκε, ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του. Ίσως –ή μάλλον σίγουρα– ήταν το μοναδικό τη συγκεκριμένη στιγμή, στον συγκεκριμένο χώρο. Έστρεψε την πλάτη του στα τεκταινόμενα κι απευθύνθηκε στη φανερά ταραγμένη υπάλληλο του αεροδρομίου.

«Θα ταξιδέψω στη θέση του κυρίου, που σίγουρα θα μείνει κενή».

Ο κυνισμός του τρόμαξε την κοπέλα, όχι όμως και τον ίδιο, που θεώρησε το συμβάν ως εύνοια της τύχης.

«Όταν θέλεις κάτι πολύ, συνωμοτεί το Σύμπαν για να το αποκτήσεις, έτσι δεν λένε;» σχολίασε.

Η χιουμοριστική του διάθεση ήταν τελείως άκαιρη. Ο ίδιος, όμως, ένιωθε πως όλα έγιναν για να τον διευκολύνουν να ταξιδέψει στην καυτή αγκαλιά της φλογισμένης από πόθο Ζιζέλ. Οι ώρες μακριά της ήταν σκέτο μαρτύριο, ένα αργόσυρτο, ατέλειωτο βασανιστήριο...



«**Q**υμβαίνει και στις καλύτερες οικογένειες...»
Η Μαρίλια, ένα κορίτσι της διπλανής πόρ-
τας, μπορούσε να το πει με σιγουριά. Ξεκί-
νησε τη ζωή της με τους καλύτερους οιω-
νούς, μεγαλώνοντας σε μια υπέροχη πόλη, με οικονομική
άνεση, με σπουδές, με σύζυγο, με παιδιά, με φίλους. Τί
πήγε, λοιπόν, στραβά; Ποιοί την πρόδωσαν; Ποιοί στά-
θηκαν δίπλα της; Περιπλανήθηκε στα δύσκολα μονοπά-
τια του πόνου και της απιστίας, ένιωσε να λυγίζει και να
χάνει τις αντοχές της. Μέχρι που ήχησε ένα καμπανάκι
μέσα της. Είχε φτάσει η ώρα της αλήθειας κι έπρεπε να
κοιτάξει πια τη ζωή της κατάματα, να πάρει αποφάσεις...
Να ανθίσει ξανά το χαμόγελο στα χείλη της, να μπει ξανά
η χαρά στη ζωή της.

*Ένα μυθιστόρημα για την προδοσία,
την αγάπη και την αληθινή φιλία.
Ένα βιβλίο για τις ανθρώπινες σχέσεις
που θα σας μείνει αψησόμεντο.*



ΩΚ 168

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-72-6



9 786185 104726